

L'ambient familiar de tradició política, estroncada lògicament pel franquisme, i l'herència cultural que en va rebre, van ser factors desencadenants pel quals Josep Maria Comas va adquirir l'interès de dedicar-se a la "cosa pública" des de diversos àmbits. L'any 1991 per diferents circumstàncies i casualitats va decidir encapçalar una candidatura independent; i el 1993, com a conseqüència d'un pacte de govern amb el grup socialista, va accedir a l'alcaldia. Des de llavors compatibilitza la seva feina de professor d'història en un institut de Reus amb la de batlle de Vila-rodona, encara que aquesta última l'obliga a estar pendent la major part del dia.

Tenint força clar que l'Administració local és la Ventafocs de l'Estat i en trobar-se un Ajuntament amb problemes d'infraestructures que encara no s'havien resolt, el Govern municipal nascut de les dues últimes eleccions, va posar-se a treballar per solucionar aquests problemes i plantejar-se altres objectius que permetessin situar Vila-rodona en una posició òptima de cara als canvis econòmics, socials i demogràfics del futur. Aquest esforç i el desenvolupament d'una política pressupostària molt concreta van aconseguir que en quatre anys es dupliquessin les inversions.

Aquesta vila situada a la part oriental de l'Alt Camp, molt a prop de Valls i amb accés directe a l'autopista, té com a recursos econòmics principals una important producció agrícola; una cooperativa agrària amb un celler capdavanter adequat a les exigències actuals; una indústria gràfica en plena expansió; i una important empresa pirotècnica dedicada a l'exportació. El municipi té disponibles també uns terrenys de sòl industrial que permetran dur a terme el futur desenvolupament industrial.

Quant a l'oferta ludicocultural cal destacar la festa major d'estiu (10 d'agost); la festa major d'hivern (20 de gener); i la fira, que se celebra el primer diumenge després de Tots Sants i aplega fins a 10.000 persones, al voltant de 120 expositors de maquinària agrícola, automòbils, artesanía i productes del camp.

Respecte al patrimoni artístic i històric, cal destacar el columbari romà, del s. ii de la nostra era; el celler cooperatiu (obra de l'arquitecte Cèsar Martinell); punts molt concrets del barri antic on es poden trobar arcades gòtiques dels segles xiii i xiv; el castell; l'església parroquial de Santa Maria (finals del s. xiii i de tendència neoclàssica); les restes de l'església dels Dolors de l'orde dels Servites; i el pou de la neu. Com a serveis culturals cal destacar la casa de cultura, la biblioteca i el museu municipal; l'entitat associativa casal de Vila-rodona amb importants infraestructures lúdiques, culturals i esportives; i els diversos grups que dinamitzen i activen la vida dels habitants de la vila.

Quant a la demografia es pot dir que el nombre d'habitants de Vila-rodona està prou estabilitzat. Aquest fet s'explica, no per la manca de moviment en la població, més aviat al contrari, pel continu anar i venir de la gent. **"Les persones busquen allà on viuen una sèrie de serveis adaptats a les seves necessitats. Si no els troben, se'n van a un altre lloc"**. Respecte al tema de la vivenda Comas distingeix entre el problema del barri antic (alguns llocs amenacen ruïna imminent) i el tema dels barris nous. En els últims vint anys s'han fet molts habitatges i està projectat a mig o a llarg termini un pla urbanístic que garanteixi la construcció d'unes dues-centes vivendes més amb la qual cosa el tema està prou resolt.

Un altre tema important quan es parla d'un poble de mil habitants és el de les vies de comunicació. En aquest cas ens trobem que són boníssimes amb Barcelona però tenen l'inconvenient que les autopistes són de pagament. Si això no fos així, en Josep Maria Comas està convençut que la relació de la ciutat de Barcelona amb la resta de Catalunya, seria impressionant i molt més íntima. De fet, i sempre segons el seu pensament, es pot parlar de centralisme a nivell institucional però no a nivell particular i de sentiments. **"Jo penso que la gran majoria de gent se sent identificada amb Catalunya i amb Barcelona. El que passa és que després a un nivell més polític estem tots una mica gelosos, però dissortats de nosaltres si Barcelona no tingués el pes que té, no sols dins de Catalunya, sinó també dins de l'Estat espanyol"**. Malgrat això, en Comas defensa que si el territori necessita Barcelona, també la capital ha d'estar recolzada pel territori i aquest equilibri és el que s'ha de buscar de cara al futur.

Per finalitzar, en Comas assegura que té molt clares una sèrie de teories sobre el fet diferencial dels municipis respecte a l'organització dels diversos nivells de l'Administració. Per a ell un país es manté sobre tres potes **"l'Estat, les autonomies i els municipis"**. Mentre el finançament i el paper polític i administratiu de les dues primeres s'ha resolt (tot i els seus defectes), el paper de la tercera encara està per definir **"tot i ser la més propera al ciutadà i per tant de la qual s'espera que resolgui bona part de les seves necessitats"**. En aquest marc, el batlle de Vila-rodona assenyala la incoherència d'un sistema que ha anat acumulant competències que històricament havien estat municipals (ensenyament, sanitat, ordre públic...), però que alhora està obligant els pobles a mantenir-ne la responsabilitat i a destinar-hi diners pel seu manteniment; **"un poble hauria de funcionar amb recursos propis i no estar pendent constantment de les subvencions lligades a projectes molt específics que no sempre són els més urgents i necessaris"**.

Josep M.ª Comas Pié - Vila-rodona - 1.005 hab. (l'Alt Camp)